

**Listy**



**Listy**

Listy Ason-klubu, **krásně informační** bulletin nejen pro mladé a nezavedené autory západních Čech. Ročník XV, 2006, letos Listy č. 10 (od r. 1992 až dosud už Listy č. **116**) z 28. 9. Stran 16, náklad 600 výtisků. Redakce: Helena Šlesingerová. Vydal Ason-klub Knihovny města Plzně jako barevné bříško Plže č. 10/2006 za laskavého přispění Města Plzně. **N e p r o d e j n é !**  
\*\*\*\*\*

**MILÍ PŘÁTELÉ...**

***Poezie je deník mořského živočicha na souši,  
který by rád létal.***

(Carl Sandburg)

\*

**BYLO NEBYLO**

\* **ASON-KLUB NA STRAŠICKÉ ŽIDLÍ.**



**Od DANIELA MIKEŠE: Židle 2006 (sobota 9. 9. 2006, Strašice)**

*Jak jsem tak koukal, pozvání na Židli 2006 jsem z Ason-klubu přijal jen sám, samotinký. No a aby mi nebylo moc smutno, vzal jsem si s sebou na procházku brdskými lesy dvě dívky mně nejbližší – sestřičku Michalku a přítelkyni Evičku. Počasí bylo dokonalé, obloha bez jediného mráčku a zářijová příroda zvala k návštěvě. Bylo nás padesát tři statečných – se židli v ruce, na zádech a kde se jen dalo – plus tři psi (jeden dokonce se židli na obojku). A les byl plný poezie, dobré nálady, nekončícího léta a letos i obzvláště plný všelijakých hub. Účastníci nasbírali nejeden košík. Dokonce jedna holčička našla hřib, z jehož hlavičky vyrůstal hřib druhý. Poté, co jsem přednesl svou “mykologickou” báseň (lepší místo jsem si pro její recitaci vybrat nemohl), mi strašický učitel a člen pořádajícího seskupení Prašivina Tomáš Makaj neustále nabízel houbičky k pomazlení.*

*Už se těším na Židli opět napřesrok – tentokráte na jubilejní desátý ročník – a tuto akci mohu jen vřele doporučit i dalším, kteří by si rádi dopřáli trochu netradičně pojaté poetiky na čistém vzduchu a obklopeni nádhernou přírodou... a kteří unesou jednu židli navíc.*

- [D. M. (\*1976) je skorobásník, skoroherec a pseudozpěvák žijící v Plzni a pracující v oblasti zahraničního obchodu s ocelí.]

\* **ASON-KLUB NA FESTIVALU MARTINSKÁ POETICKÁ JESEŇ.** Ve dnech 15. – 17. září 2006 se delegace západních Čech, Irena Velichová a Marek Velebný (za Ason-klub), Simona Váchalová a Lucie Popovičová (za Chodský filmový a literární spolek, tj. CHOFILIS), vypravila na literární festival do slovenského Martina...



## **Od MARKA VELEBNÉHO: Martinská poetická jeseň 2006:**

*Do Martina jsme přijeli v pátek ráno. Ulice byly prázdné, byl státní svátek. V nonstop baru jsme čekali, až otevrou knihovnu. Až přijeli další účastníci, jeli jsme se ubytovat. Na mne místo v autě nezbylo a navíc jsem znal cestu z minula, tak jsem vyrazil prosluněnými ulicemi na ubytovnu. Oficiální program byl v blízké Biblické škole.*

*Lucka se Simonou začaly maratón představování klubů. Po nich přišla na řadu Irenka, která představila aktivity Ason-klubu a spojila poezii s tancem a pohybem. Program začal ve tři odpoledne a trval cca tři hodiny. Organizátoři si na pomoc vzali mikrofon. Bylo nás moc, lidé byli unaveni po dlouhé cestě. Někteří měli výrazný hlas i bez mikrofonu, jiným mikrofon moc nepomohl. Nedělal jsem si poznámky, kdo mne zaujal.*

*Po konci předvádění klubů jsme šli zpět do knihovny, kde jsme diskutovali při vínku a chlebičcích do pozdního večera. S Irenkou jsme vytáhli balík Plžů a malých knížek, který byl vcelku rychle rozebrán. Další kluby vzaly také své tiskoviny k volnému rozebrání. Rád jsem se opět setkal s Jankem Cígerem, který nás bavil vzpomínkami na vojnu v Plzni. Popovídal jsem si s Jiřím Georgem Figurou, Václavem Francem, poslouchal jsem Andreje Šeligu, byl jsem představen slavnému Palovi Garanovi. Mohli jsme číst nového Mádokýše.*

*Pro zájemce o spojení poezie a tance dávala Irenka malý přídavek. Po odchodu z knihovny jsem se vetřel k Jankovi do auta a účastnil jsem se noční vyjížděky na jeho chalupu, kterou jsem mohl vidět do té doby jen na fotkách z webové stránky Mádokýše či Žiarelky. Při troše muškátového Tokaje jsme si s Palem zavzpomínali na Semafor, Jiřího Grossmana, Porty apod. Pak jsme trochu pokračovali na ubytovně, kde hrál Andrej Šeliga na kytaru.*

*V sobotu ráno nás čekala cesta autobusem do blízké Turčianské Štiavničky. Posnídali jsme společně v rodném domě Jána Kostry a odebrali jsme se na výlet do parku. Přivítal nás značně zdevastovaný zámek rodu Révajovců a dost zanedbaný park. Janko říkal, že jeho děda zde dělal zahradníka.*

*Provázeli nás Janko a Petr Mišiak. Cestou do Turčianských Serpentýnek jsme se zastavili u legendárního pramene Mádokýš, podle kterého se jmenuje literární klub. Pro inspiraci jsme se napili pramenité vody. Stoupali jsme kolem jezírka a malého vodopádu podél záhybů umělého koryta potůčku do kopce. U jezírka mne zaujal ležící strom ve vodě, evokoval mi hlavní motiv ze hry "Něco zvláštního", kterou nyní hrajeme v Dialogu. Po návratu k domu Jána Kostry jsme vynesli lavice a stoly ven a udělali si malý piknik. Peter Mišiak měl přednášku o životě a díle Jána Kostry, kterou doplnil i několika moderně řečeno bulvárními informacemi. Odpoledne představil Pavel Urban a Miloš Ondrušek jejich nejnovější tvorbu a knížky. Pavel Urban vedl pak literární dílnu. Musím se omluvit, že jsem zadání úplně nepochopil a spolu s několika dalšími jsem tak narušil výslednou práci. Před odjezdem zpět se na nás přišla podívat Zuzka s Pavlem a jejich děťátkem.*

*Večer jsme se pak převlékli na oficiální rozlučkovou večeři v restauraci Pasáž. Usadili jsme se ke třem stolkům. Někteří věnovali své knížky kamarádům, prohlížel jsem si, co napsali V. Franc a P. Garan. Veselí byla spousta. Poté jsme se přesunuli do klubu Picasso diskutovat u láhve Frankovky.*

*V neděli už nebyl oficiální program, sešli jsme se u kostela, uzavírali obchody s knížkami a užívali poledního sluníčka. Se Simonou a Irenkou jsem navštívil galerii. Zaujala nás "smějící se kostra", jako ilustrace u starého anatomického tisku. Před odjezdem při večeři v Pasáži nám Pavel Urban povídal o filmech, žilinském festivalu.*

*Myslím, že k dokreslení atmosféry akce by bylo zajímavé uvést příklady vtipů a narážek, které zazněly a které se možná stanou slavnými jako ty z dřívějšíka: "medzičasom si prehryzeme", ale to si možná povíme osobně. M. V. (Plzeň, 20. 9. 2006)*

- [M. V. (\*1970) je básník, prozaik a publicista, absolvent Fakulty humanitních studií ZČU, žije v Plzni a momentálně je zaměstnán v pekárně Intersparu.]



**\* DEN POEZIE PRO CESTUJÍCÍ KRAJEM ANEB BÁSŇOVLÁČEK.** V sobotu 16. září 2006 mělo být všechno jinak. Mohutná mediální kampaň tomu alespoň nasvědčovala. David Růžička oslovil redaktory a pozvání k jízdě Básňovláčkem se objevilo nejen v Plzeňském deníku a v Domažlickém deníku, ale i v několika dalších mutacích Deníků Bohemia, v Mladé frontě Dnes,

v Českém rozhlase Plzeň i jinde. Den poezie pro cestující krajem se připravoval. Den poezie pro cestující vlakem se blížil. Tentokrát mu však hvězdy zjevně nebyly nakloněny. Dokonce ani ty básnické... Marek Velebný, Irena Velichová, Simona Váchalová a Lucie Popovičová odjeli reprezentovat náš kousek světa na literární festival do slovenského Martina. Milan Čechura a Jana Horáková byli bohužel právě na dovolené, Pavla Přesličková už od léta pak na studijním pobytu v zahraničí. Kašička Kašáková se učila na státnici z francouzštiny, Kristýna Bartáková na testy v autoškole, Petra Chmelíčková musela na brigádu, Milena Písačková jela bikemaraton Daikin Open Race 2006 (a v kategorii žen vyhrála 1. místo!), profesor Viktor Viktora a Martin Šimek v termínu nemohli a Pepovi Korousovi se tak nějak nechtělo... To všechno ale ještě nic nebylo. Den před odjezdem přišla následující zpráva...



*Odesláno: pá 15.9.2006 07:29*

*Předmět: Bášňovláček - odřeknutí jízdy*

*Dobré ráno, moc mě mrzí, že přicházím s touto negativní zprávou, ale z důvodu přes veškerou snahu nedolčeného zánětu oka nemohu plánovanou jízdu coby strojvedoucí zabezpečit. A bohužel jiného strojvedoucího ve spolku nemáme. Věřím, že vzniklou situaci pochopíte, a doufám, že na náš spolek nezanevřete. S pozdravem Jiří Svoboda*



... Ti z nás, kterým se chtělo, si mohli jenom představovat: co by byl, kdyby byl... Byl by to opravdu moc hezký den poezie! Ráno před osmou bychom se sešli na Hlavním plzeňském nádraží, na prvním (nejhlavnějším!) nástupišti, s platnou pamětní jízdenkou obsadili svůj vláček a vyzdobili si ho uvnitř verši českých klasiků (o čem jiném než o vlacích a nádražích?!). Jan-Zde by zde též nainstalovala výtvarnou knihu *Rádobypoezie*. A taky občerstvení by tam bylo. A muzika... Po trase Plzeň → Staňkov → Horšovský Týn a zpět bychom nejprve dojeli do Staňkova a v čekárně tamního nádraží si udělali stylové čtení. Namísto moderátora výpravčí v čepici, který by každý výstup odpískl a odmávl zelenou plácačkou. Místní básnířka Romana Schuldová by přišla a přinesla by ukázat sbírku, kterou si vydala. Pak bychom opět nastoupili a cestou do Týna si četli - tentokrát vlastní *Poezii pro cestující tam...*



***Radka Prokopová***

### **JSEM NÁDRAŽÍ**

*Jsem nádraží  
pro sebe Hlavní  
moře perónů  
kde se lidé mohou zastavit  
a počkat na svůj vlak  
koleje  
do nedohledna  
v půli července  
či na začátku ledna  
moji  
mašinfírové a průvodčí  
důležitě zvedají obočí  
protože oni to tu řídí  
tu přepravu  
tu mašinu  
ty lidi  
oni tady velí  
jsou důležití  
a skvělí*

*Jsem nádraží  
 ti co dorazili  
 přemístí se za dalšími cíli  
 přesně v daný čas  
 na to je nádraží ras  
 jsem úvodní kapitola  
 vašich cestopisů  
 Jsem nádraží  
 ode mě se míří do dálky  
 vy pomalí použijte lokálky  
 vy co jste ve stresu  
 užijte expresu  
 jsem tu pro ty  
 kterým ustrnulost překáží  
 Jsem  
 Nádraží*

- [R. P. (\*1970) je básnířka, absolventka VŠ ekonomické v Praze, žije v Losině a působí jako soukromá učitelka angličtiny.]



V Horšovském Týně bychom si zašli na oběd či procházku a potom zahájili hlavní program v Erbovním sále zámku. Doktorka Ilona Gruberová by přednášela na téma *Cesty a cestování v antické literatuře* (a její posluchači by dostali sylabus), doktor Vladimír Novotný na téma *Železná dráha na kolejích české literatury*. Básníci by přednášeli své verše a dívčí skupina Silencium by koncertovala a koncertovala... Kdo by měl zájem, mohl by využít také šest prohlídkových okruhů zámku. Jistě by přišla horšovskotýnská knihovnice Miloslava Baxová a dozajista by přijeli básníci staňkovských a domažlických středních škol? Snad tedy někdy příště?



### **Od MILANA ŠEDIVÉHO: Do Horšovského Týna? Na Velhartice? Chyba!**

*Tak se nám ten výlet do Horšovského Týna nepovedl. Ale to je tím, že došlo ve volbě místa pro čtení k chybě. Divíte se? Divte se...*

*Ta akce se měla konat jinde. Vždyť se na zámek ani na hrad nehodíme. Jak se ukázalo, je chybou pronajmout si vlak. Jsme snad skutečně takoví troškaři? Pronajměme si rovnou Velkou pyramidu v Gíze! Jakákoliv skupina může zakoupit dvě hodiny soukromého času v jakékoli pyramidě v Gíze před nebo po běžných otvíracích hodinách (8:30–17:00)! Současná cena je 1.000,- egyptských liber pro 15 osob a 50 liber pro každého dalšího, plus běžná vstupenka a bakšiš pro památkového inspektora. Jen si zkuste představit recitační pásmo ve skutečné pyramidě, a řeknete téměř okamžitě: jedem! Jen si představte, jak se Kašiččiny básně snášejí s horní šikmy mistrovské Velké galerie nebo si představte Šakala, tč. Anupa, vylézajícího z naštipnutého Chufuova sarkofágu, jak říká: “Zakopnul jsem o vyštípnutí / nazvučené hrany břity / hlava se kutálí pryč”, nebo jak David Růžička od “větracích” šachet mířících k hvězdám recituje své: “Vesmírná pouť / černými vlasy” anebo “Jsi mléčná dráha / svítíš nocí v mém pokoji / nahá”... Anebo Lucka u samého vchodu jak čte svůj fejetonek “Vstupenku noste viditelně”. Ason-klub není o nic menší než Napoleon, aby mohl trávit v pyramidě sám! A proto nashle při příštím čtení v Gíze! (Dubí, 19. 9. 2006)*

- [M. Š. (\*1977) je básník a prozaik, žije v Dubí a v Praze, po absolvování Pedagogické fakulty ZČU v Plzni pracoval jako knihovník v Regionální knihovně Teplice.]



\* **SPOLEČNÉ POSEZENÍ AUTORŮ ASON-KLUBU V JADRANU.** Po tom sobotní neúspěchu jsme ve čtvrtek 21. září 2006 mnoho literátů v Jadranu nečekali. A opravdu jich přišlo jenom osm. Posezení to bylo nakonec docela dobré, menší společnost umožňovala bavit se dohromady. **Lubomír Mikisek** (jako obvykle první) tam stihl do příchodu ostatních napsat kus nové povídky. **Helena Šlesingerová** informovala o změně zákona o sdružování občanů (provedenou zákonem č. 342/2006 Sb.), podle níž název občanského sdružení musí teď obsahovat označení “občanské sdružení” nebo

zkratku “o. s.”. Odteďka tedy Ason-klub, o. s. ... **Irena Velichová** přivezla ze Slovenska dvě čísla revue *Liter* Trnavského literárního klubu a sborník *Duria* Literárního klubu při Turčianskej knižnici v Martine. A jako hlavní organizátorka listopadového Dne poezie v Plzni zvala k účasti na chystaných akcích. Rovněž koloval devítistránkový přehled programů, které se letos na téma *Kde domov můj* uskuteční po celé republice. (Dostali jsme ho od Zory Šimůnkové z Prahy – od té Zory, kterou k nám stále zveme a ona stále nemůže. Nebo nechce?) **Jiří Č. Ulrich** se spolu s ostatními zamyslel nad textem Vojtěcha Němce v zářijovém Plzi. **Pavel Jonák** se pochlubil vítězstvím v literární soutěži od Městské knihovny v Lounech a **Martin Zajíček** se svěřil s budoucími plány (až dostuduje, otevře v Domažlicích sanatorium pro tlusté dámy!). **Milena Písačková** mezi nás dorazila se zlatým pohárem za vítězství v závodu Daikin Open Race 2006 a celý večer si do něj na oslavu přelávala víno. Posledním hostem byl **Ladislav Sedlák** s čerstvým zážitkem z Divadla Dialog. Prý velmi dobré představení...

\*

## OZNÁMENÍ

\* **Od KATEŘINY JURÍKOVÉ:** *Vážení a milí, počínaje pondělkem 18. září 2006 se budete moci každodenně setkávat s Vhrstiho stripem Nekonečná tramvaj, případně jeho variantou Nekonečný autobus, na stránkách všech deníků Bohemia a Moravia, tedy v 72 regionálních novinách v celé republice včetně zbrusu nového Pražského deníku. Více v Novinkách na [www.vhrsti.cz](http://www.vhrsti.cz). S přáním krásného dne Kateřina Juríková (Plzeň, 18. 9. 2006)*

\*

## (NEJEN) LITERÁRNÍ POZVÁNKY

\* **V úterý 3. října 2006 v 16:00 hodin** jste zváni na plzeňskou radnici (nám. Republiky 1, 2. patro) na vernisáž výstavy: *Jan-Zde: kniha Rádobyepoezie*. Hudba: MASTROIANI SHOW. Otevřeno v pondělí až pátek 8:00 – 16:00 hodin. Výstava potrvá do 5. ledna 2007.

\* **V úterý 3. října 2006 v 19:00 hodin** jste zváni do Přednáškového sálu Západočeského muzea (Plzeň, Kopeckého sady 2) na další z cyklu pořadů *Burianova kulturní ozdravovna*, tentokrát s hostem – spisovatelem, klavíristou a sběratelem písní **Přemyslem Rutem**. Připravil a uvádí Jan Burian.

\* **Ve středu 4. října 2006 v 16:00 hodin** Vás Knihovna města Plzně zve do Polanovy síně (B. Smetany 13) na slavnostní *Pasování dětí na čtenáře*. V doprovodném kulturním programu (kromě pasujícího rytíře Jana) účinkují herci Divadla J. K. Tyla v Plzni: Josef Nechutný, Miloslav Krejsa, Martin Chmelař a Ivo Pavelka (klavír). Uvádí Helena Šlesingerová.

\* **V sobotu 7. října 2006 v 10:00 hodin** Vás Městská knihovna Klatovy zve do společenského sálu (Balbínova 59/1 – budova bývalé jezuitské koleje mezi kostelem a Černou věží) na *slavnostní vyhlášení výsledků XVI. ročníku soutěže Literární Šumava*. Vyhodnocení odbornou porotou, přednes vítězných prací, předání cen a řízená diskuze. Předpokládáný konec semináře ve 14:00 hodin.

\* **V úterý 10. října 2006 v 16:30 hodin** Vás Západočeská galerie v Plzni zve do Výstavní síně “13” (Plzeň, Pražská 13) na monodrama s názvem *Prohra vítězky*. Osudy Barbory Niemetz alias **Boženy Němcové**. Účinkuje Ludmila Bednářová.

\* **V úterý 10. října 2006 v 17:00 hodin** Vás Studijní a vědecká knihovna Plzeňského kraje zve do Smetanovy síně (Plzeň, Smetanovy sady 2) na autorské čtení v angličtině. **Dr. Pete Shirlow**: *Altering Images? Iconography in post-conflict Belfast*.

\* **V úterý 10. října 2006 v 19:00 hodin** Vás neprofesionální divadelní soubor AMCETH zve do Divadla Dialog (Plzeň, Smetany sady 9) na představení *Krásné zelené oči*. Na motivy **Arnošta Lustiga** napsal **Jiří Č. Ulrich**. Hrají: Irena Velichová, Jiří Č. Ulrich, František Zatloukal, Marek Velebný a Daniel Mikeš. Hudba: Jan Heintl. Vidoprojekce: Ondra Dočkal.

\* **Ve čtvrtek 12. října 2006 ve 20:00 hodin** jste zváni do Nebeské čajovny na dvorku (Plzeň, Sady Pětatřicátníků 29, tel.: 608 076 301) na další díl z Cyklu hudby a poezie: *A. Césaire a L. S. Senghor – Lidová hudba Afriky*. Komponovaný pořad připravil a uvádí Tomáš Hudec.

\* **V úterý 17. října 2006 v 19:30 hodin** Vás Česká společnost elektroniků Hifiklub Klatovy (tel.: 376 312 877, e-mail: hifiklub-klatovy@pcse.cz) za podpory Ministerstva kultury ČR, Města Klatov a Klatovské teplárny a. s. zve do klubovny ve Vrchlického sadech na pořad s názvem *Šťastné blues*. Večer ve společnosti **Františka Cingra**, literárního kritika, publicisty a autora nové stejnojmenné knihy s objevným pohledem na osobnost a dílo giganta české populární hudby Jaroslava Ježka, vydané k 100. výročí skladatelova narození, moderuje básník a publicista František Novotný.

\* **Ve středu 18. října 2006 v 17:00 hodin** Vás Knihovna města Plzně zve do mázhausu plzeňské radnice (nám. Republiky 1) na vernisáž výstavy *Na počátku byla kniha...* ke 130. výročí založení Obecné knihovny v Plzni. Hudební vystoupení: Milan Benedikt Karpíšek a Collegium fiddle dolce. Výstava potrvá do 28. října 2006.

\* **V pátek 20. října 2006 v 17:00 hodin** Vás Ason-klub srdečně zve do Kulturní kavárny Jabloň (Plzeň, Krátká 2) na *další společné posezení mladých a nezavedených autorů západních Čech a jejich přátel*.

\* **V pátek 20. října 2006 ve 20:00 hodin** Vás Ason-klub (také u příležitosti životního jubilea Jiřího Č. Ulricha) srdečně zve do Kulturní kavárny Jabloň (Plzeň, Krátká 2) na křest společné knihy povídek **Milana Čechury, Lubomíra Mikiska a Jiřího Č. Ulricha** *Duhová kulička* (Carpe diem 2006). Uvádí **Irena Velichová**. Hudební doprovod Jan Heintl.

\* **V pondělí 23. října 2006** Vás American Center Plzeň zve do své kavárny (Dominikánská 9) na další z cyklu večerů s americkou literaturou, tentokrát s názvem *Jack Kerouack a ti druzí*. Uvádí Jiří Hlobil a přátelé.

\* **V úterý 24. října 2006 v 18:00 hodin** Vás občanské sdružení Krystal zve do Nebeské čajovny na dvorku (Plzeň, Sady Pětatřicátníků 29) na autorské čtení poezie a autorské divadelní představení *Každý si nese svůj kufr*.

\* **Ve středu 25. října 2006 v 16:30 hodin** Vás Západočeská galerie v Plzni zve do Výstavní síně "13" (Plzeň, Pražská 13) na pořad s názvem *Poutník*. Poetický večer z veršů **Karla Hynka Máchy**. Účinkuje Jaroslav Someš.

\* **V pondělí 30. října 2006 v 19:30 hodin** Vás Česká společnost elektroniků Hifiklub Klatovy za podpory Ministerstva kultury ČR, Města Klatov a Klatovské teplárny a. s. zve do klubovny ve Vrchlického sadech na pořad s názvem *Srdcervác*. Hostem večera Hifiklubu a Konfederace politických vězňů je **Jiří Stránský**, autor knihy *Zdivočelá země*, scénáře stejnojmenného seriálu České televize a literární předlohy televizního filmu Bumerang. Autorské čtení poezie vzniklé v komunistickém žaláři zvaném "Jáchymovské peklo". Ve dnech konání pořadů jsou v klubovně Hifiklubu k dispozici Literární noviny, Přítomnost, Magazín Klubu Vltava, Zprávy Společnosti bratří Čapků, Plž, díla regionálních autorů aj.

\* Literární pořady Kruhu přátel knižní kultury v Polanově síni Knihovny města Plzně – viz bílé stránky Plže. Další literární pořady – viz Kultura – Plzeňský kulturní přehled.

\*

## LITERÁRNÍ SOUTĚŽE A CENY

\* **ROŽNOVSKÝ FEJETON 2006.** Rožnovská kulturní agentura T klub ve spolupráci s Městskou knihovnou v Rožnově pod Radhoštěm vyhlašuje **XIII. ročník literární soutěže Rožnovský fejeton.** Soutěž je otevřená všem autorům bez ohledu na národnost, státní příslušnost nebo členství ve spisovatelských organizacích. Lze zaslat **fejety** na libovolné téma o rozsahu max. 45 řádků, každý text v pěti vyhotoveních. Soutěž je anonymní, práce nepodepisujte, pouze označte heslem, přiložte zalepenou obálku opatřenou stejným heslem, v ní jméno a příjmení autora, rodné číslo a adresu bydliště. Práce studentů středních škol budou vyhodnoceny samostatně v rámci soutěže **Klíček 2006** (studenti proto navíc uvedou také školu a třídu a zásilku označí heslem "Klíček"). **Uzávěrka je 20. října 2006.** Adresa: T klub - kulturní agentura, Zemědělská 592, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm, tel.: 571 651 796, e-mail: spektrum@tka.cz. Slavnostní vyhlášení výsledků proběhne ve čtvrtek 7. prosince v 17:00 hodin v Městské knihovně v Rožnově pod Radhoštěm. Vítězné práce budou oceněny, publikovány v časopise Spektrum Rožnovska a vydány formou almanach.

\* **SLAM POETRY 2006.** Anglické slovo "slam" vyjadřuje ostrý nebo praskavý zvuk. V našem případě jde o soutěž v podání poezie - básníci vystupují se svým dílem a jsou posuzováni porotou vybranou z diváků. Zaměřují se tedy na to, *co* sdělují a *jak* to sdělují, jejich vystoupení bývají často inspirovaná hip-hopovou kulturou a pohybují se na pomezí performance a rapu. - [Tento nový způsob veřejného čtení poezie vznikl v Chicagu v roce 1984. První ze série takových čtení uspořádal stavební dělník a básník Marc Smith v jednom chicagském jazz-klubu s názvem "Get Me High". Od roku 1986 se zde prý dodnes "čte" každou neděli. V posledních letech se slamy šíří po celé Evropě a navštěvují je stovky diváků. Např. v Berlíně se prý utvořil okruh autorů, kteří se vyhráváním slamů de facto živí.] - Letos byl u nás vyhlášen **IV. ročník celonárodní soutěže v slam poetry – klání v autorském přednesu vlastních básnických textů.** Pravidla soutěže: Základní kolo je přístupné každému, kdo se chce přihlásit. Soutěží společně jednotlivci mužského i ženského pohlaví od 15 let výše. Soutěž probíhá ve dvou kolech, přičemž v každém podle vylosovaného pořadí vystoupí účinkující s jinou básní dle vlastní volby. Každý má na své vystoupení maximálně tři minuty, překročení časového limitu o více než 20 sekund se penalizuje ztrátou jednoho bodu za každých započatých deset vteřin. Během produkce není povoleno používat žádné hudební nástroje, nahrávky, kostýmy, doplňky ani rekvizity; jediným povoleným nástrojem je lidské tělo. Je naopak dovoleno využívat prostředí, které je k dispozici, a prostředky, které poskytuje jeviště, tj. mikrofony, stojany mikrofonů, židle na jevišti, uličku mezi sedadly, vše za předpokladu, že tytéž prostředky jsou k dispozici také ostatním soutěžícím. Jsou vítány nejrozmanitější formy přednesu, s nutným přihlédnutím k tomu, že přednes básnického textu není totéž, co zpěv písně. Obsah ani forma nejsou omezeny. Může se číst poezie milostná či sociální, hořkosladké osobní zpovědi či komické kousky. Nezáleží na tom, zda básník přednáší své verše z paměti, čte je z listu, anebo tvoří až přímo na pódiu (tzv. free style). Porotu, zpravidla pět- až desetičlennou, tvoří na místě zvolení zástupci z publika. Výkon soutěžících se hodnotí známkami od jedné do deseti, přičemž deset je nejvyšší hodnocení. Nepočítá se nejnižší a nejvyšší známka, zbývající se sčítají. Porota má možnost v případě velkého množství účastníků na místě rozhodnout, že ti slabší budou vyřazeni už v prvním kole. Celou soutěž řídí moderátor, který nejprve vybere a instruuje porotu, poté se stará o plynulý a rychlý průběh soutěže a má pravomoc rozhodovat na místě sporné případy. Během slamu se aktivně zapojuje publikum. Mělo by otevřeně a hlasitě reagovat na vystoupení jednotlivých básníků, na bodování poroty nebo na moderování. Diváci mohou během vystoupení i po něm fandit či protestovat, tleskat, luskat prsty, dupat, pískat, volat na účinkujícího nebo dokonce bučet.



**Od TOMÁŠE T: KŮSE:** *Holahoj! A je tu další celorepublikový slet živých básníků - SLAM POETRY 2006. Regionální kolo pro západní Čechy se uskuteční 8. listopadu 2006 v 19:00 hodin na Jižním předměstí - Moving station. Vítěz regionálního kola získá 1.000,- Kč na ruku a postup mezi deset nejlepších z celé ČR. Ve finále 11. listopadu v brněnském klubu Fléda se hraje opět o 30.000,- Kč! Do soutěže se hlase se dvěma až třemi básnickými sety (vždy do cca 2 min.). Bude vítěz*

4. ročníku opět z Plzně jako minulý rok? Přihlášky a info: Tomáš Kůs - tel.: 732 355 614, e-mail: tomastkus@centrum.cz, o.s.podivy@centrum.cz. (Plzeň, 21. 9. 2006)

- [T. T. K. (\*1978) je básník, absolvent Západočeské univerzity v Plzni, žije v Plzni a Praze.]



\* **O ČESTICKÝ BRAMBOR 2006.** Kulturní spolek pro Čestice a okolí spolu se Základní školou a Mateřskou školou Čestice a s Listy Strakonicka vyhlašují již **XII. ročník dětské literární a výtvarné soutěže s názvem O čestický brambor.** Téma pro letošní rok zní: “Člověk, kterého si vážím”. Účastníci budou rozděleni podle věku, tj. na žáky 1. – 3. tříd, žáky 4. – 6. tříd a žáky 6. – 9. tříd. Soutěží se v žánrových kategoriích **poezie, próza a publicistické formy.** Každou práci je třeba označit jménem autora, třídou a adresou školy, kterou navštěvuje. **Uzávěrka je 31. října 2006.** Adresa: Mgr. Věra Rodová, ZŠ a MŠ Čestice, 387 19 Čestice 148. V listopadu budou soutěžící pozváni do obce k slavnostnímu předání diplomů a cen.

\* **KNIHOVNA MÝCH SNŮ 2006.** Knihovna města Plzně u příležitosti 130. výročí svého založení vyhlašuje **literárně výtvarnou soutěž Knihovna mých snů.** Soutěž je určena žákům základních a středních škol i široké veřejnosti. Lze zaslat **literární, výtvarné** či kombinované práce na dané téma o libovolném rozsahu. Autor uvede jméno a příjmení, věk, adresu, telefon a e-mail. **Uzávěrka je 16. listopadu 2006.** Adresa: Knihovna města Plzně, Obvodní knihovna Doubravka, Masarykova 75, 312 00 Plzeň, tel.: 377 262 400, e-mail: [doubravka@kmp.plzen-city.cz](mailto:doubravka@kmp.plzen-city.cz), [www.kmp.plzen-city.cz](http://www.kmp.plzen-city.cz). Kontaktní osoba: Mgr. Kateřina Smílková. Práce je rovněž možné odevzdat v kterémkoli provozu KmP, nebo je zaslat elektronickou poštou. Slavnostní vyhlášení výsledků a předání cen se uskuteční v posledním listopadovém týdnu v Obvodní knihovně Doubravka.

\*

## LITERÁRNÍ GRANTY

\* **GRANT NA PODPORU PŘEKLADŮ ČESKÉ LITERATURY V ZAHRANIČÍ PRO ROK 2007.** Ministerstvo kultury ČR vydalo výzvu v rámci programu **Podpora překladů české literatury v zahraničí pro rok 2007.** Grant je určen na podporu vydávání překladů původní české literatury v zahraničí, přednostně je podporována současná literatura. **Uzávěrka je 15. listopadu 2006.** Kontakt: Valéria Křížová, Odbor umění a knihoven, Ministerstvo kultury České republiky, Maltézské nám. 471/1, 118 01 Praha 1, tel.: 257 085 202, fax: 233 371 868, e-mail: [valeria.krizova@mkcr.cz](mailto:valeria.krizova@mkcr.cz). Bližší informace na [www.mkcr.cz/scripts/detail.php?id=904](http://www.mkcr.cz/scripts/detail.php?id=904).

\*

## AD FONTES ANEB UŽ STAŘÍ ŘÍMANÉ...

### ILONA GRUBEROVÁ: Odysea nebo anabáze aneb O Xenofóntově cestě

Když přijdu uondaná domů z cesty po úředních kancelářích, já člověk formulářů neznalý, často řeknu, to byla anabáze, ale jen někdy, zažila jsem úplnou odysseu. To proto, že často je to k smrti zoufale vysilující, a jen někdy se na takové strastiplné pouti prožijí historky, z nichž nemusí být všechny docela tragické. Zatímco odysseu nám do slovníku vložil svým dílem slepý Básník, vězte, že slovo anabáze užíváme díky Xenofóntovi, žákovi filozofa Sókrata (400-359? /430-353? př. n. l.).

Mladý Xenofón prožil život, jaký by si kdekerý jinoch přál: čas mu ubíhal při lovu a jízdě na koni (obojímu později věnuje svá pojednání), a když prý se mu jednoho dne stalo, že mu cestu hůlkou zahradil Sókratés při bloumání za svým “sókratovským” vyptáváním, bylo z toho přátelství na celý život (což bohužel vždycky neznamená na dlouho). Xenofóntovi bylo asi dvacet, a ačkoli byl do morku kostí racionální praktik, filozofickým mudrováním neopovrhl, ba právě naopak. A hodilo se!



Roku 401 př. n. l se vydal na zkušenou s výpravou řeckých žoldnérů, táhnoucích do služeb k mladšímu bratru perského krále, Kýrovi, který toužil zmocnit se trůnu. Po Kýrově smrti a po zavraždění řeckých vojevůdců to bude právě on – nevoják, ale praktik a vzdělanec, kdo povede řecké vojáky centrem Malé Asie, okolo pramenů Eufratu přes kurdské a arménské území na sever až ke břehům Černého moře, do řeckých kolonií Trapezúnt a Sinopé. Během cesty si píše poznámky, z nichž později stvoří spis známý jako Anabasis (pův. Kýrú anabasis), tj. cesta nahoru od břehu moře.

*Dále postupovali tři dni po silně zasněžené planině třináct parasang. Třetího dne byl pochod obtížný, protože vál proti nim severák, v němž všechno mrzlo a lidé tuhli...Noci trávili u ohňů, dříví bylo na tábořištích hojnost. Kdo však přišel pozdě, neměl žádné. Kdo přišli dřív a oheň zapálili, nepustili k němu opozdilce, pokud jim nedali pšenici nebo něco jiného, co měli k jídlu...Ostatní, kteří nemohli dojít, nocovali pod širým nebem bez jídla a bez ohně. Někteří z nich při tom zahynuli. Za Řeky se táhla jakási nepřátelská sebranka a ti uchvacovali nákladní soumary, kteří nemohli dál, a rvali se o ně. Na cestě zůstávali ti z vojáků, kteří onemocněli sněhovou slepotou, a ti, jimž umrzly prsty u nohou. (V, 3,5,11,12)*

Dílo Xenofóntovo se stalo základem žánru líčícího vojenskou pouť. Xenofón sám o sobě píše ve třetí osobě, aby dodal svým větám věrohodnosti, a dílo používá nejen k vyličení cesty a také historických okolností, ale i k vysvětlení osobních rozhodnutí učiněných během výpravy. Kdo se trochu vyzná v antické literatuře, tomu již tane na mysli žánrově obdobné dílo římské literatury – Caesarovy Zápisky o válce galské.

Na rozdíl od Caesara, který líčí své rozhodování jen v rámci vlastního průběhu děje, tedy vojenského tažení, Xenofón neváhá zveřejnit své obhajoby při nařčeních vojskem jakoby na soudu. Činí tak ale v míře uměřené; dějový spád se zastaví jen na chvíli a čtenář se navíc k vlastní obhajobě dozví i další podrobnější příhody z anabaze s malým a.

*Xenofóna někteří obviňovali, že je bil a podali na něj žalobu pro svévoli... “Nejsi ten, který nesl nemocného?” “Ovšemže, při Diovi,” pravil, “vždyť jsi mě k tomu donutil a zavazadla mých kamarádů jsi rozházel.”... “A když jsem tě poslal napřed,” pravil dále Xenofón, “nezastihl jsem tě zase, když jsem tě spolu se zadním vojem dohonil, jak kopáš jámu, abys toho člověka pohřbil...?” Stáli jsme okolo, a tu ten muž skrčil nohu. Přítomní vykřikli, že ten muž žije, a tys pravil: “Ať žije nebo ne, stejně ho neponesu.” Tehdy jsem tě zbil... (VIII, 1,6,9,10)*

Ačkoli mám pro Caesara slabost, musím přiznat, že Xenofón v kvalitě psaní vítězí na plné čáře. Styl obou je sice prostý, zatímco ale Caesarův lidsky vojácký, Xenofóntův je prostý literárně, působí dojmem samozřejmosti, ačkoli je plně promyšlený, pestrý a kultivovaný. Navíc při svém líčení Xenofón dosahuje na starověk neuvěřitelného dějového spádu; činí tak skvěle rozvrženým střídáním rovnoměrně zastoupených popisů krajiny a líčení okolností, líčení vlastních dějů a množstvím přímých řečí i líčením uvažování hlavní postavy. Když k tomu připočteme exotičnost látky – každý se přece jen do Asie nepodíval - dosáhl by Xenofón nesmrtelnosti již jen tímto spiskem.

Během anabáze – bylo to v časech po vítězství Sparty v peloponéské válce – byl v Athénách třiceti tyrany popraven Sókratés a Xenofón byl vypovězen. Spartáné, k nimž byl vždy smířlivý, mu dali stateček, kde našel na patnáct let klid pro psaní, mj. svých Vzpomínek na Sókrata. Jenže doba byla bouřlivá; Spartu porazily Théby, ty pak zase spojená spartsko-athénská vojska... Xenofóntovi bylo dovoleno vrátit se do Athén; on však zůstal v Korintě, který jej dřív co by uprchlíka vlídně přijal. Zemřel za archonátu Kallidémiova v 1. roce 105. olympiády, v němž se ujal vlády nad Makedoňany syn Amyntův Filippos.

- [I. G. (\*1970) žije v Plzni a působí jako učitelka češtiny a latiny na středních i vysokých školách. Spolu s manželem Josefem G. Je autorkou a též interpretkou literárně hudebních pořadů, přednášek apod.]

\*

**OHLASY \* REFLEXE \* KRITIKY**  
**Vstup na vlastní nebezpečí!**

**\* EVA VELEMANOVÁ: Reakce na kritické hodnocení Dne poezie na velhartickém hradě od Davida Růžičky:**

*Příliš nerozumím tomu, kde se stále bere při posuzování MODERNÍ poezie to kritérium vycizelovanosti a nutnosti užití básnických figur. Ještě stále nás (snad pouze podvědomě) ovlivňuje pojetí 19. století (navazující na antiku), kdy poezie byla považována za něco ušlechtilého, vznešeného, svátečního a krásného. Domnívám se, že již ve 20. století se odborná veřejnost shodla na tom, že poezie je osobní výpovědí vznikající z vnitřní potřeby člověka, nikoliv dokladem kultivovanosti umělce a jeho schopnosti vyjadřovat se tzv. “básnický”. Dělení poezie na “vysokou” (“něžná lyrika, vybraný vycizelovaný verš...”) a “nízkou” (používání obecné češtiny, ironie...) působí v současnosti anachronicky a nevhodně. Pozastavovat se nad užíváním vulgarismů a sexuálními motivy osmdesát let po vzniku surrealismu a půl století po beat generation mi připadá mírně řečeno zarážející.*

*David Růžička pravděpodobně preferuje spíše veršotepectví a ornamentálnost před syrovostí a autentičností, která neusiluje o formální vytríbenost. To je samozřejmě věcí vkusu a má na to jistě právo, ale opovrhovat určitou primitivností a přímočarostí v poezii mi připadá jako projev salonního intelektuálovství, které nejvíc uráží, že se jako “báseň” (jak vznešené slovo!) označí něco, čemu se lidé smějí.*

*A ještě poznámka na závěr: literárně vzdělaný publicista a kritik, kterým David Růžička jistě je, by se jistě neměl dopustit takového faux pas – podsouvat autorovi, aby změnil svou tvorbu, protože se nelíbí jeho současníkům.*

- [E. V. (1977) je přítelkyní Daniela Mikeše.]



U běžných příběhů je vcelku každému hned jasné, kdo z hrdinů je “náš” a kdo je “Němec”. Co když se ale jedná o “našeho Němce”?!



**\* ŠÁRKA BUREŠOVÁ: Názor čtenářky na text V. Němce: Setkání měkkosti s tvrdostí:**

Jiří Č. Ulrich poslal výše uvedený článek jedné své internetové známé, bez svého komentáře, s žádostí o názor. Zde je:

*Nazdar Jirko! Je prima, že jsi mi poslal ten článek. Udělala jsem si obrázek o pisateli. Je to jistě rádoby začínající autor a chce ohromit něčím zcela novým a trochu i “šokujícím”. Vyplodil tudíž hypernový literární naturalismus, který provokuje starší generaci a očekává přitakání generace mladší. Mně se to sice nelíbilo, ale ani mě to neprovokovalo. Vysvětlím: Víš, že nejsem už žádná mladice, ale přesto, když jedu v autobuse do města k lékaři, sama sobě kladu otázku, jak je možné, že v autobuse (opravdu!!) jedou samí důchodci. Mladí chodí buďto pěšky (MHD je drahé), anebo brzy ráno ještě spí nebo jsou v práci. Jedeš-li autobusem tak kolem té 9:00 – 10:00 je to fakt samý důchodce. Svědčí to o neobvyklém pozorovacím talentu tohoto mladého muže, ale též o neobvyklé vyjadřovací schopnosti hodné “řeznického psa”. Všimni si, že se též zvláště vyjadřoval o mladé dívce na zastávce, která se věnovala více svému mobilu, než by věnovala byť jen letmý pohled tomuto frustrovanému mladému muži. A že své úvahy dal na papír? No, zkusil to. A pan šéfredaktor (zřejmě též “mladík do 50 let”) se s jeho názorem plně ztotožnil.*

*Ten článek je snaha zviditelnit se za každou cenu. Je to hloupoučké, vulgární a bez jakékoliv luminiscence. Jestli máš potřebu na to reagovat, reaguj. Já bych to ignorovala, protože na to potenciální důchodce pan V. N. právě čeká. Chtěl urazit a “potrefená hus” vždycky kejhá. Když si toho nikdo nebude všimnat, další kontroverzní článek pan redaktor už neotiskne, protože “nezaujal” čtenáře. Věř mi, je to tak. Tento “literární terorista” zhasne sám tak rychle, jako vzplál. Kdyby takové “moderní bláboly” vydal knižně, byl by to propadák na celé čáře. Mladí dnes čtou velmi málo a starší čtenář by takový šunt nekoupil. Kdo by se k tomu vracel? A k dobré knize se přece člověk rád vrací, že? Šárka Burešová (Ostrava-Havířov, 13. 9. 2006)*



**\* JIŘÍ Č. ULRICH: Tři otázky o pánech s monogramem V. N., aneb Polan za svědka brán!**

1) Slova kterého z dvojice V. N., otištěná v Plži č. 9 (s. 1 a s. 26), chtějí působit provokativněji?

- 2) *S kterým V. N. bych rád diskutoval o věrohodnosti tvrzení a etice textů a který V. N. mi za slovo nestojí?*
- 3) *Jak mi který V. N. odpoví: a) mlčením, b) vysvětlením či reflexí, c) přiznáním omylu, d) omluvou těm označeným za dobytek a čekajícím na kladivo, či dívce, již z temene trčí zmrzlý vodopád moči, e) protiútokem?* (Plzeň, 18. 9. 2006)

- [J. Č. U. (\*1936) je básník, prozaik, dramatik, herec i režisér Divadla pro Nepřítomného Diváka a souboru Amceth, žije v Plzni.]



### **\* JIŘÍ Č. ULRICH: Lekce logiky pro p. Vojtěcha Němce aneb Neodolal jsem příležitosti prohlásit se za důchodce:**

*V Plzi č. 9 na straně 26 vchází Já, Vojtěch Němec, do autobusu “mezi hordy důchodců” a žluč mu vniká do citlivého nosu, je zřejmé, že mu nikdo z důchodců neuvolnil sedadlo, což vyvolává řadu emocí dotčeného hrdě stojícího ztopořeného Já, V. N.! Vaří se v něm reflexe o nicotnosti a odporosti stáří. Dále cituji: “Připomínají mi dobytek tupě čekající na porážku kladivem.” Exemplárně nechá jednoho asi devadesátiletého umírat, k čemuž praví: “Ani vražda by nebyla neobvyklá.” A dále: “Jenom trochu prvotního strachu a druhotného zmatení v očích přisedících starců a stařen.” A svůj text pak zakončuje V. N. takto: “Všechn dobytek si v sedě v klidu počkal na konečnou. Na kladiva.” Čekal a sedět pana V. N. nepustil. Ohavné chování důchodců, raději zemře jeden z nich, než by uvolnil panu V. N. místo.*

*Bylo by možno o V. N. říci: typická ukázka zbytnělé fobie, xenofobie (gerontofobie) morálkou neřízeného narciska, fobie stojícího ze sedících, mladého ze starých. (Pozn.: I počáteční část článku není zbavena fobie: z dívky, která pisatele neobdivuje). Je pod úroveň nejnižšího prahu etiky o takovém exhibování pana V. N. dále diskutovat v literárním časopise. Pod úroveň vkusu, pod úroveň slušnosti, pod úroveň obecné lidskosti. No, snad je to umělecké! To si zřejmě myslel pan šéfredaktor, který na str. 1 téhož čísla napíše, mimo další chvály na V. N.: “Být tu Polan, určitě by měl pro Němcovy invenční experimenty pochopení,” a touží pana Němce navrhnout na prestižní Polanovu cenu. Slibil jsem však, že se budu věnovat jen logice.*

*V rodokmenu řečeného V. N. se jistě vyskytuje či vyskytoval důchodce, byl dle V. N. tedy dobyt看kem před porážkou nebo po porážce. Potomek dobytka je zase dobytek. Logický závěr: i potomek mladý Vojtěch Němec je dobytek (i tele je dobytek). Ale hned se omlouvám dobytku, v něm není zášť k člověku. A panu V. N. radím: pozor na zvěrolékaře-psychiatra.*

*Jsou tací, jimž dobytčí hlas libě zní, třeba svou svobodou, kdy nevíme, proč bučí, nebo že slyší tajemný přírodní hlas, jsou i tací, v nichž bučení vyvolává fantastické obrazy. Se zvlášť podařeným exemplářem dobytka jezdí chovatelé či skotáci chlubit se na výstavy či sbírat ceny. Hle, co jsem vypěstoval!*

*A také pozor: I dobytek před porážkou může nabrat rohem jiného dobytka. Ale možná, že Váš dědeček, až mu budete svůj text číst, se projeví jako dobrák a moudrý člověk, a tudíž spolkně výraz hluboké neúcty nebo vás prohlásí za dítě z lože nesvého.*

*Redakční rada Plže je velice kultivovaná a tolerantní.. Ale tolerantnost k útočnosti proti skupině lidí a chvála fobii obsahujících textů se v Plzi asi objevuje poprvé. Snad si Němcův příspěvek pořádně nepřečetli, snad byli až příliš okouzleni provokativní novostí postmoderny, které ani nelze dosti dobře porozumět. Snad nehledali smysl vyřčeného a jeho etický dosah.*

*Ale V. N má vlastně pravdu z hlediska tržní ekonomiky, okleštěné o morálku a kulturu. Ano, v minulosti stáří bylo přítěží, vždycky je stáří větší či menší přítěží, starým lidem samým i jejich okolí. A nerudné oko, zbavené přemýšlení, moudrosti a schopnosti rozlišovat, zaujaté samo sebou a svou tělesnou a duševní výlučností, takové oko pohled na stáří dráždí. Že by nepochopilo skryté memento: i ty takový jednou budeš? Povrchní oko snad vidí ne zcela optimistické staré tváře: skrývá se za nimi tělesná a někdy i duševní bolest, pocit nepotřebnosti, třeba i zklamání (bohužel někdy oprávněně či neoprávněně ze svých potomků), touha po seberealizaci, tak u důchodců mnohdy omezené, že se může projevit zapšklostí. Ale za životem starých lidí bývá vyryta brázda práce a v řadě případů i životní moudrosti. Znáám staré lidi, jsem jedním z nich. Příroda k nim není zcela spravedlivá a pan V. N. je v této souvislosti velice laciný.*

Pan V. N. mi připomíná buřiče, který sám přesně neví, proti čemu se vlastně bouří, kterému jsou všechny prostředky povoleny, dnes kladivo, zítra gilotina. Dnes má zastání. Co však zítra? Ti, které vynesla na vrch vlna revolučnosti, slávy a moci, násilím, obvykle o hlavu přišli. Ale možná, že pan V. N. už absolvoval jistý trénink v úderech kladiva na hlavu (tak brzy?). Jaké jiné kořeny má pak v něm zakuklená zhnusenost světem, která se zrovna v tomhle článku převlékla v učitele nenávislosti a netolerance?

Naposled malé potěšení pro tebe, nadání máš, Vojtěchu: i z odporné housenky se může zrodit cokoliv. Přeji Ti, abys byl spíš tou nadějnou, která dá světu nádherného potěšujícího motýla a ne můru nebo nafoukaného smrtihlava. Dokud se to nestane a nevybavíš se přemýšlením a slušností, raději se věnuj svému sebezpytování a svým invenčním abstrakcím, neschopným sice objektivní reflexe, ale alespoň neurážejícím ty, kteří si to nezaslouží a které vlastně ani neznáš. (Plzeň, 19. 9. 2006)



### **\* LUBOMÍR MIKISEK: Chápu a nechápu aneb Co jste tím chtěl říci?**

Pro Vojtěcha Němce: Je o mně známo, že téměř vůbec nereaguji na invetivy a kritické články v Plži, jakéhokoliv druhu, ale výjimka potvrzuje pravidlo a někdy prostě nelze mlčet. Bohužel nemohu přejít jen tak bez reakce Váš text Setkání měkkosti s tvrdostí ve Vaší rubrice Zvětšování obrazů.

Já sice chápu nadsázku a chápu i metafory a přirovnání. Ale také vím, že jsou určité hranice vkusu, které by se v zájmu dobrých mravů i vztahů mezi lidmi měly dodržovat. Jsou i hranice diplomacie nebo hranice taktu, jsou i hranice svědomí a soucítění. A tak se ptám: Kde jsou ty Vaše hranice všech těchto oblastí? Já žádné zatím bohužel nenašel.

Já chápu i fantazii, byť někdy trochu za vlasy přitaženou a k narcisismu přetaženou, jako výsadu mládí. Ale přece jenom, přirovnávat důchodce k dobytku, čekajícímu na porážku kladivem..., zdá se Vám to vkusné a přiléhavé? Zdá se Vám to vhodné? Já, ač nejsem zatím důchodce, tak mě to uráží, ze samého principu lidské slušnosti, protože jednou se jím snad stanu, zrovna tak jako Vy, doufejme. A myslíte si, že se pak budete cítit jako dobytek, čekající na smrt? Možná si potom jen budete vážit života a ostatních starších lidí mnohem víc než dnes.

A jestli jste tímto článkem chtěl jenom rozčeřit trochu poklidnou hladinu v Plži, jen aby se něco dělo a abyste se zviditelnil, tak se Vám to možná povedlo, ale značně politováníhodným způsobem. (Plzeň, 19. 9. 2006)

- [L. M. (\*1950) je básník a prozaik, žije v Plzni a pracuje jako technik.]



### **\* VOJTĚCH NĚMEC: Protiútok – aneb éééééé je správně!**

Na začátek bych chtěl, co to kecám, chci napsat, že se tentokrát za svůj text panu Ulrichovi omlouvat nehodlám, jelikož pan U. jasně prokázal, jak je mělký – a to se neodpouští, zvláště, když chce takovým způsobem kritizovat cizí práci – měl by si ta nerozvázná kritická slůvka nechat pro sebe, nenechat za sebe mluvit internetovou přítelkyni (vsadím se, že je “váženou” členkou nějakého “literárního” serveru), protože mám za to, že to je poněkud podlé, nebo je lépe napsat “záškodnické”? Neomluví se ani za to, co bude v dalších odstavcích následovat.

Text o důchodcích čekajících jako ovce na porážku – na kladiva, moč z hlavy a tak podobně. Ten, kdo tyto věty bere doslova, je bez prominutí...Nebudu tady psát, že jste to nepochopil (a že Vás to tím pádem popudilo), ani ten text nebudu nijak podrobněji vysvětlovat, budu se snažit ubránit se jinak (nebo to nakonec poruším?). Řekněme, na úrovni. Na jaké? Posuďte sám, jste-li toho objektivně schopen. Mám totiž pocit, že Vám oběma chybí nadhled a ten bych u starších moudrých lidí očekával... No nic, realita často zklame očekávání.

A píšu dále. Jak to, že člověk, který mě zná jen přes text, mě zatracuje do frustrovaných mladých rádo by začínajících autorů (“kolegyně” pana U. to zřejmě psala v afektu, protože mám mimo jiné dojem, že část rádo by není na místě, pro přesnost bych ubral ta slůvka, je mi totiž 22 let, tudíž nejsem potenciální důchodce, ať to znalkyně literatury Burešová myslela jakkoliv, ať si laskavě poupraví ten “obrázek o pisateli”), i když, na druhou stranu, pocit zklamání ze života a následná ironie je v mých věcech na místě. Navíc: nestačím se divit, kolik lidské hlouposti a omezenosti je kolem mě. Kdo mě zná tak dobře, aby mi právem mohl nadávat, nebo, no né, špinit to, co jsem napsal? Kdo se opovazuje zjednodušovat realitu a irealitu? Jak může někdo (a je mi fuk, zdali to je věhlasný pan Jiří Č. Ulrich

nebo jeho přítakávači) tak úzce spojovat literární text s osobností autora? Jak může někdo vypustit z úst slova "literární terorista", aniž by dotyčného doopravdy znal, považte, rozebírat někoho podle jednoho jediného textu? Na koho si to tady hrajete? Mně sakra nevadí, když někdo někde napíše, že ten text je špatný, že se mu nelíbil. To je přeci dobře, ne? Ale když se někdo uchýlí k urážkám, je dobré se nad tím zamyslet.

Proto říkám: zamyslete se, pane U.! Zahod'te předsudky a zkuste nebýt ovci. (Béééé) Na světě jsou věci, za které je lepší bojovat, než za to, aby byl pan V. N. (tedy já, nikoliv pan Vladimír Novotný... Mimochodem, Vaše erudovaná kolegyně se jasnovidně domnívá, že ten, co otisknul můj text, musí být mladík do padesáti let. Vzhledem k tomu, že Vladimír N. nedávno hned několikrát oslavil šedesátku, musím se v duchu hlasitě rozesmát.) cenzurován, nebo vo co Vám vlastně jde? Přiznejte barvu. Máte rád cenzuru, pane U.? Jste literární fašista? Nebo jen literární partyzán? Literární oportunist? Literární doplňtesilaskavěsám? Když tak mě opravte, nebo radši ne, nechci se hádat dál.

Tohle není generační přestřelka, tohle je jen výzva k toleranci, pravda, poněkud ostrá, ale co byste čekal, když jste píchnul do vosího hnízda, že?

Co se týče etiky umělce: paní K. U. (kolegyně Ulrichova) o ní moralistně hovoří, něco v tom smyslu, že je mi cizí. Má pravdu. Je mi cizí. Jsem totiž přesvědčen, že umělec by měl být co možná nejsvobodnější, ve svých projevech naprosto bez (společenských) zábran. Potlačovat skutečné pocity a myšlenky autocenzurou ("literární etiky" – to je strašlivá fráze!) je totální rezignace na umění. Copak to nechápete? Mně je úplně jedno, jestli mé věci bude číst deset lidí, nebo miliarda. O to mi xakru nejde! Nikdy mi nešlo a nikdy mi nepůjde o sympatické texty plné pokory, pozitivních iluzí, napsané tak, aby to každý tupec pochopil a zkonzumoval, aby čtenář chrochtal blahem, viděné přes růžové brýle. Mě nedeterminují čtenáři – já determinuji své čtenáře! Milá paní K. U.: (nevyklučuji možnost, že ráda čtete jistého M. V., spisovatele – řemeslníka – námezdního žoldáka konzumu) Vaše konzervativní kydy takřka s nulovou argumentací mě zarážejí do země. Tohle si pište někde na internet, kde píšou skoro sami ztroskotanci, zapadla byste dokonale. Pane U.: Co tím sledujete? Chcete mi vyhlásit válku? Aby se na mě vrhli důchodci z celé Plzně? Máte rozum? (Asi ano, ale né zdravý rozum.) Uvědomte si prosím, že ten text nebyl útok, ale pouhá stylizace. A odpovídám, ano, budu se cítit jako dobytek čekající na porážku, pokud se toho dožiju, a nebudu se cítit tak dotčeně jako Vy, Mikisku s Ulrichem, protože se mi zdá, že konec svého života poněkud zlehčujete, nebo, už to tady někde bylo, idealizujete. Myslíte, že to bude něco vznešeného a skvostného a radostného a všelijakého?

Důchodci: Mám jednu babičku, mám druhou babičku. Obě mám velice rád, nedal bych je do dobytčáku. Mám jednoho dědečka, druhého dědečka. Oba mám velice rád, nenechal bych jim prasknout pumpičku. Jsem holt hotový masový vrah!

Pane U. (a paní K. U., loutko pana U.), jsem velice rád, že jste mi skočili na špek, ale kdybyste napsali nějakou rozumnou reakci, byl bych mnohem raději a žádnéj takovej textík jako je tenhle bych nenapsal. Nenapsal bych nic. Jen bych se probíral veškerými různými názory a reakcemi a bylo by mi dobře, protože vždycky uvítám nějaký, byť negativní, názor, který je řekněme kreativní. Toto Vaše nařikání ale kreativní není. Je v tom jen žluč a potrefení husy (paní Burešové), která žalostně kejhá.

Divím se: Jak to, že pane U., vedete v Plzni experimentální divadlo? Musí to být velmi, velmi zbabělé divadlo, když se bojíte tabu (smrti) a máte moralistní sklony... A vůbec: Vaše internetová známá, známá to expertka na současnou literaturu, je poněkud mimo mísu, oprava, mimo dobu, oprava opravy, zaspala dobu.

P.S. Ale zase chápu, že tam u Vás v Plzni si nemáte do koho kopnout, že se zkrátka hluboce nudíte a vítáte takové "nečisté útoky" jako je ten můj. Je to možná zpestření života těsně před smrtí.

P.P.S.: Pane U., já nebojuji proti důchodcům, nebojuji proti stáří, bojuji proti lidské pasivitě, kterou spatřuji ve tvářích důchodců. (Sakra, teď už vysvětluju, to je můj konec) Neříkám, že PŘÍMO Vy jste pasivní, Vy alespoň něco děláte, ale ta tupost dobytka je zcela patrná při sledování důchodců při cestě za doktory, ta většina. Vy jenom zjednodušujete mé texty, Vy je NEKRITIZUJETE - a to je kámen úrazu, milej zlatej. Máte zúžený pohled, přitom si myslíte, že jste nade mnou, jako starší a zároveň moudřejší. Jak myslíte, ale pokud chcete v mých textech hledat logiku, jste vedle. Logika ve mně (tudíž i v mých textech) je velmi zkreslená, pokřivená, nemůžete se jí ohánět, nemůžete se jí držet, pokud se oháníte, držíte se, míjíte cíl, ksakru! (a ani to nevíte, jak je vidět). Nejsem nafoukaný, jenom

*píšu tak, jak mi zobák narost. Nemůžu si pomoci, o autocenzuře a takzvané “slušnosti” jsem už mluvil, takže se vraťte a přečtěte si to znovu, ó vy světaznalý. S neúctou Váš V. N. (Cheb, 20. 9. 2006)*  
- [V. N. (\*1983) je básník a prozaik, žije v Chebu a nyní studuje Pedagogickou fakultu UJEP v Ústí nad Labem (obor čeština – angličtina).]



**\* JANA HORÁKOVÁ: Potrefená husa, též hovado, potažmo dobytek, celkově vzato boží tvor**

*se vždy ozve. A tak i kritici i pisatel mají svoji pravdu. Avšak redakce se nemůže ztotožnit v žabomyších válkách (byť je to též bajka o božích tvorech) ni s jednou stranou. Interpretace textu je subjektivní, objektivně vzato - z literárního aspektu jde o autorskou licenci, osobitou formu vyjádření, jemuž nedobře podsouvat klišé oblíbené společenské kritiky na téma mladí versus staří. Je totiž otréle již od dob starého Říma. Redaktory jen zaráží, že čtenářskému nepochopení a literární dezorientaci podlehnou autoři na stránkách Plže vyspívající a sami se v uměleckém projevu vyjadřující ne tak prvoplánově a jednostranně jako ve svých neplodně ostrých invektivách.*

- jho (Plzeň, 21. 9. 2006)

- [J. H. (\*1958) působí jako redaktorka Plže, překladatelka poezie a tajemnice KPKK při KmP, žije v Plzni.]



**\* IVO FENCL: Nejen Němcův Cheb:**

*Z Chebu je třeba Vojta Němec anebo Viktorie Rybáková, vlastně i Alena Zemančíková. Nabijí město tyto i jiné literáty něčím? Na to jsem zkusil najít odpověď’...*

*Kdo přijede do Chebu svým vozem, ať promine, ale já sám jsem tam nejčastěji přijížděl vlakem. Po léta. A vyloupl se vždy na velikou plochu před nádražím a mířil do centra.*

*Cheb je vlastně zvláštní, dlouhou ulicí, která se nakonec změní ve stejně táhlé náměstí, jemuž dole a uprostřed dominuje známý “ŠPALÍČEK” = soubor pitoreskních barevných domů nalepených k sobě a protknutý jedinou uličkou, která ale není širší než chodník (a měla by být, volám tady, lépe zametána).*

*Ale ne tak rychle! Cestou od nádraží mineme bezpočet obchodů a skoro se mi chce napsat, že v nich i bezpočet hezkých prodavaček, nicméně chápu, že píší i pro čtenářky. Jedna z nich připomíná i “mou” Ivanu, ale... Neřekl jsem jí to, asi už jsem starej.*

*Hned na začátku náměstí vlevo např. zavoní právě vytvářené lázeňské oplatky (cena jedné 5 Kč). O deset kroků dál zase grilovaná kuřata (tady ovšem už cena není tak veselá). A svlažit se lze v jedné z dvou kašen - nebudete-li se tam ovšem vrhat celí, ale ponoříte jen ruce. Té bližší kašně dominuje Valdštejn. Jak známo, v Chebu byl kdysi zavražděn.*

*A celé náměstí? Je fascinující svou architekturou. Ony domy s charakteristicky spádnými střechami mne nikdy nepřestaly uvádět v údiv. A někoho z nich jímá i závrať - i zdola. Popravdě, kominika tam na hřebeni... si představit nedovedu. Byl by sebevrahem.*

*Toto náměstí nebylo nikdy nikde poškozeno nevhodnou prolukou, tím spíš ne nehodící se zástavbou. Tvoří kompaktní “nádvoří”... Už ho však opouštíme a spěcháme na hrad, a máme-li štěstí, potká nás zrovna den otevřených dveří (já to štěstí zrovna měl).*

*Ale nyní se chci vrátit o deset let zpátky.*

*Už tehdy jsem si prohlížel zbytky Chebského hradu, jeho vysoké zdi, terasy, věžičky, ale zpola jsem se přitom prodíral býlím. Vše bylo... teprve před rozkvětem... A roku 2006? Šok! Hrad i jeho hradby a terasy - směrem dolů a k řece - to vše je s německou dokonalostí vypulírováno.*

*Ale jedno po druhém. Vstupme po dřevěném mostě do hradu postaveného už roku 1125 a chátrajícího od první poloviny osmnáctého století. Dnes je vylepšeno, co se dalo, a tak nás vítá i Černá věž. A nádvoří, zatrávněné, ale s pískovými cestičkami vzhůru - k výhledům na hradby dole...*

*Dále lze vstoupit i do řady zachovalých budov a věřím, že si z jejich nitra neodnesete jen vzpomínky na kuriozity jako já, jehož zaujala žába, která byla v jedné zdi hradu zazděna 213 let, až do roku 1903, a stále vypadá jako žába.*

*V prostorách hradu má totiž také stálou výstavu Jaroslav Róna (nar. 1957)... Socha a artefakty jako Město s bombou, Lebka, Dítě z Marsu... na první pohled zaráží, ale mnohé vzápětí zaujmou.*

*Z hradu je výhled. A pozor, poměrně snadno byste se mohli i zřítit a zabít. Onen výhled však místo toho jasně určí něco krásného. Další pokračování našeho výletu. Vstoupíme totiž níže, na šikmé terasy... a pod námi leží ohromná zahrada divů.*

*Malí lidé se v hloubce prolétají písčítými cestičkami a vstupují do obřích skleníků. Všude lze koupit občerstvení, lze si sednou, ale cestičky pokračují dál. K řece. Přejíždí po nich napříč "vláček" = tři vagónky pro děti s rodiči tažené lokomotivou, a pak už zíráme na několik přístavišť, z nichž lze každou chvíli vstoupit na parníčky... Řeka!*

*Ohlédneme se ale... a naše oči utkví na ohromných fotografiích umístěných na stěnách teras. Vkusně. Pak se už přesyceni všemi těmi pohledy radši vracíme do "skleníků", a hle, ono jde přímo o botanickou zahradu, kde jsou zaranžovány úseky nejrůznějších krajin z okolí Chebu. A z Krušných hor. A umělý vodopád - a všude francouzské trávníky... a v dáli cestička klikatě stoupá na vyhlídku s altánkem, ten je už mezi lesními stromy. A hřeben těch lesů vede až k přehradě, tak jako řeka tam míří, a přehrada se táhne po kilometry dál a dál a dál, jiskří vlnkami, břehy jsou pokryty oblázky... a když odbočíme, není už to daleko do Františkových Lázní.*

*Ale prr, to utíkám.*

*Radši už sedím zase v parcích - a nechce se mi už nikdy odejít. Atmosféra celku působí svou rozmanitostí útěšně i na dospělého, co pak teprve na užasle pobíhající a výskající děti. A jak se dostat zpátky na terasy a ke hradu? Kudy jsme vůbec přišli? Sestoupili. Přece strašidelnými katakombami.*

*Stoupáme jimi zpátky a hle, támhle se chladí nějaké soudky. A už nás láká i podzemní hospůdka, kterou jsme poprvé minuli (v bocích hradu je hotový labyrint). Jdeme dál, takových hospůdek po Chebu ještě bude...*

*A nahoře se naposled ohlížíme za krásným údolím a zatoužíme se přece ještě vrátit a tisíckrát a běžet a kličkovat... a přece jen dobýt protější altánkovou vyhlídku tamhle naproti na výšině (a co je asi za ní). A mravenci lidí dole, je to ale výšina... Ale musíme jít. Nutno se věnovat i "stínadelskému" bludišti chebských ulic okolo náměstí, ale nedoporučuji to dělat příliš namátkou. Místy je to opravdu labyrint*

*A co víc? Lze si to přečíst v průvodcích. Cheb popsán bez nich a jako by očima návštěvníka, který přijel poprvé, je ale fascinující. Je členitou krajinou a ono údolí pod smrtícími boky hradu, to je jakýmsi rájem v hloubi. Je až neuvěřitelné, jak za posledních deset let vzkvetlo. Ta část města nemá nepochybně obdoby v celých Čechách a možná ani ne na celém světě. (Starý Plzenec, 18. 9. 2006)*

*- [I. F. (\*1964) je básník a prozaik, žije ve Starém Plzenci.]*



### **\* MARKÉTA IROVÁ: Bravo! Milanu Šedivému:**

*Stalo se mi nedávno při lenivé sobotní procházce městem, že mne kroky po delší době zanesly do knihkupectví. Obyčejně se tomuto typu obchodu snažím vyhnout, protože jak tam jednou člověk strčí hlavu, hned tak se ven nevymotá. Pokaždé je tam spousta nových věcí a třeba u jazykové sekce se dá ustrnout na pěkně dlouho. No vždyť to znáte... Ale tentokrát návštěva stála opravdu za to. Těsně před odchodem z tamních otáčivých vrat mne do očí praštilo jméno více než známé. Ne, žádný Baudelaire, žádný Morgenstern ani Hrubín nebo Dyk. **Milan Šedivý** bylo ono magické jméno, které mě přinutilo ještě chvíli se zdržet a nahlédnout do útlé **Sonáty pro vnitřní hlas**. Jako první mi padla do oka **Mince čtvrtá** a oslovila mě. Na druhý pokus jsem zavadila o **Versus** a bylo rozhodnuto. Beru! Riskovala jsem hodně, ovšem - dvě zajímavé básně z nějakých pětadvaceti? třiceti? (nepočítala jsem) ještě nemusely být zárukou toho, že i ostatní budou stejně okouzlující. Jenže bylo zde cosi jako instinkt, který mi našeptával, že koupě nebudu litovat. A také že ne. Právě a úplně naopak. Musím se přiznat, že dříve mě Milanovy básně příliš nepřitahovaly. Ne že by se mi snad zdály vysloveně špatné, to ne, spíše na mě nikdy neapelovaly, neoslovily mne, nepohladily, nepřinutily k úsměvu ani nepohnuly k slzám. Nechytily mne zkrátka za srdce. Jenže **Zarostlý chodníček** a **Sonáta** jsou dvě naprosto odlišné kategorie. **Sonáta**, jak mi instinkt správně napověděl, neobsahuje pouze dvě poutavé básně. Obsahuje jich oněch zmíněných pětadvacet nebo třicet. Řečeno jazykem prostým, **Sonáta** nemá chybu. Ačkoliv, snad jednu přece, celkový dojem ze sbírky však nijak neposkrvňující - **Moderato mezi řadry** Radima Kopáče. Dávám přednost prostému jazyku doslovů před nadužitím atraktivních (zpravidla cizích) slov a nevšedních obrátů. Jenže **Moderato** zdá se mi trochu kostrbaté a na můj vkus dost "nevšední". Závěrem ještě musím podotknout, že o existenci **Sonáty** jsem neměla ani potuchy (často mi leccos uniká), a tak můj ohlas nemusí být zrovna aktuální. Na druhou stranu však, slova chvály, třeba*

opožděná, nikdy snad neurazí. Milanovi se za jeho počin obdivuji a zejména **Mincím** tleskám. Markéta Irová, (Plzeň, 18. 9. 2006)

- [M. I. (\*1982) je básnířka, žije v Plzni a zde je posluchačkou Pedagogické fakulty ZČU (oboru český jazyk – anglický jazyk).]

**\* JOSEF KOROUS: Ahoj lidi!**

*Nedostatek aktivity okolo asonklubních akcí, zaměření pravidelných setkání jinam než na čtení a kritizování tvorby členů a dále viditelná nepřipravenost některých Asonklubáků (včetně mě) svoje dílko prezentovat v "živém" čtení mne přivedla na nápad zkusit navrhnout cosi nového - nebo spíš staronového: akci zaměřenou především na čtení. Ani ne tak jako blahé paměti literární večery v Pallovce, kdy se četlo, co koho zaujalo, zkusil bych spíš tiše předpokládat, že každý asonklubí poeta má nějakého svého oblíbeného klasika, jehož dílo ho silně oslovuje, a z nějž by se pokusil něco přečíst. Prostě vyzkoušet si svůj hlasový projev, toleranci na trému, poznat reakci ostatních. Kromě toho bych - jistě ne sám - uvítal takový malý asonklubí workshop: přinést rozepsané i hotové věci, podělit se o ně s ostatními, poslechnout si jejich názory... Místem bych viděl čajovnu v Plachovce, někdy začátkem října. Veškeré organizování bych si vzal na sebe, není toho kolkolem moc: rezervace míst, vlastní tvorba... Co vy na to? Reakce? Návrhy? Jen pište... Josef Korous (Losiná, 20. 9. 2006)*

- [J. K. (\*1983) je prozaik, žije v Losiné (okr. Plzeň – jih) a pracuje v Čajovně v Plachovce.]

**\* JIŘÍ Č. ULRICH: Z korespondence Jiřího Ortena:**

*Pod názvem Hořký kruh připravili a účinkovali Markéta Čekanová a Jan Anderle, Polanova síň, KmP, 27. září. Nádherný koncert citů pronikajících do gest a výrazů tváří interpretů. Sladkost a hořkost lásky až do morku kostí. Všemmu jsem věřil a srdce mládlo. Velké světlo, které nezaniklo, ani když symbolické svíce byly zhašeny prsty času. Nechtělo se vracet zpět do tohoto světa venku a já jsem si vzpomněl na citát: " Neznám slov, jež řekl bych a plakal." V Polance ta slova byla řečena. Přeshkoda pro všechny snivé duše a básníky, kteří nepřišli... (Plzeň, 27. 9. 2006)*



**Uzávěrka příštích barevných Listů je 23. 10. 2006. Těšíme se na Vaše příspěvky!  
(V elektronické podobě potěší...)**

\*\*\*\*\*

**KONTAKT:**

Ason-klub, Knihovna města Plzně, ul. B. Smetany 13, 305 94 Plzeň,  
tel.: 377 201 427, fax: 377 201 438, mobil (SMS): 721 281 635,  
e-mail: asonklub@kmp.plzen-city.cz; <http://www.kmp.plzen-city.cz>

\*\*\*\*\*